

Miroslav Kirin

TRAJNA MOGUĆNOST PJESME

Od vesela gomilanja, akumulacije riječi do tegobna ispiranja, odricanja od riječi.

Pretpostavka je da savjeti (a da o imperativima i ne govorimo) ne pomažu nego potiču pobunu. Živjela pobuna!

Obična olovka je pametnija od tipke na računalu, bilježnica od zaslona računala. Recimo, dogodi se. Usred supermarketa. Na tramvajskoj stanici. U zahodu. Tijekom projekcije filma. Dok sječkaš povrće za juhu. Pribilježi. Simpatično nezgrapna rečenica. Malena katastrofa. Meka, topla misao rođena u ruci. Trajna mogućnost pjesme.

Pisati da bi se brisalo, brisati da bi se pisalo, inače sve postaje prezasićeno, let kroz prozor postaje jedina opcija.

Jednom započet dijalog s pjesmom nikad ne završava, bez obzira na sve privide, antologijske pjesme, izvrsne knjige, promašene knjige. Točka nemira putuje i posve je nepredvidljiva. *Polja jagoda zauvijek* i hard disk poharan virusom.

Autentično sjećanje čupa se jedino iz poezije. Ali oprezno!

Kad želim nešto napisati, ogrnem se žamorom, a kad čujem jasno izgovorenu rečenicu – poludim pa pocepam papir. *Pocepati* papir i *poderati* ga dvije su varijante istog sumanutog čina, a u jednoj od njih meni je ugodnije.

Ako sam nešto preživio, moram li doista o tome? Tko je odgovoran? Onaj koji će prešutjeti, ili koji će sve ispričati?

Toliki nered. Pa divno!

Na rub balkona upravo su sjele dvije sjenice: trenutak dovoljan da dignem oči s pjesme koju upravo pišem. Kad joj se vratim ona više neće biti ona koju sam započeo. To sam htio reći.

Kada se govori o poeziji, umuknuti. Pisati kad se govori o nogometu i politici.

Zapisati nešto na brzinu pa hitnuti u zdjelu s ostalim ceduljicama. Skupljati te papiriće s fragmentima pjesme. Miješati kao salatu. Izvlačiti ceduljice kao srećke. Po receptu Sonje, Sonječke. Svaka napisana pjesma je srećka, srećica.

Molim, ako je genocid riječ preteška za poeziju, onda ću je se ubuduće kloniti.

Nema se što pisati u rano jutro. Jutro je prazno. Tko god da je napisao pjesmu ujutro, navečer je briše. Kaže Mihalić: *Kad svi odu na spavanje, ja upalim noćnu svjetiljku i pišem*. To nije prepisano iz Wikipedije. I nije napisano jutros.

Ne razmišljati o pojmu istine u poeziji. Nedvosmisleno se odreći istine.

Kad god ti se um odveže pa ga ne umiješ zauzdati jer zajapureno izmišlja novu poetiku nadrealizma, čitaj kineske pjesnike iz dinastije T'ang.

Povremeno se prepisivanje može kako-tako opravdati. Malo postmodernizma još prolazi. Mrvica ovdje, mrvica ondje. Ali kad shvatiš da si prepisivao i od samoga sebe, e onda si stvarno u grdanim problemima.

A Rilke bi brkove obrijao za dobru pjesmu.

Ako treba, izmišljati i nove riječi, ili bar reciklirati stare. Jezik neprestano umire ne bi li se mogao rađati. Zagospodarili su, ili tek što nisu, oni koji znaju raspolagati otpadom.

Nikad silno ne željeti nešto reći. Neka pisanje bude bezželjna sreća, suprotno naslovu Handkeove knjige *Bezželjna nesreća*.

Svaka riječ. Ama baš svaka riječ. Naoko malena ili pak sumnjivo velika. Onda kad sve s puno nade krene s njom, i kad sve osupnuto porazom završi s njom.

Okružiti se mnoštvom stvari. Onda odbaciti sve i pisati sjedeći na golom podu. Ali pisati u Parizu, ne u mjestošću Rašinari. Roditi se u mjestošću Rašinari, no umrijeti sa svakom riječi u Parizu.

Zec je povraćao travu, mačka zeca, a trava pospane miševе – zar zaista nema nikoga tko će ovu rečenicu izvesti iz sna?

Neobjašnjivo je koliko jedan komarac utječe na pisanje pjesme. Već skakavac čini to drugačije, a o muhi da i ne govorimo.

Pazi! Svakom pjesmom započinješ revoluciju!

Jedan motiv u snu ponavlja se do iznemoglosti: pjesma koja vješto skriva svu muku koja joj je prethodila.

Slučajnost stiha je pravilo, pjesma ukida slučajnost i na njezino mjesto postavlja logiku.

Prije spavanja čitati upute za korištenje lijekova. Ujutro ćeš znati dešifrirati što si prethodne noći napisao.

Razmišlja plava krpa s vješalice u kuhinji,
o kraju poezije i još koječemu.

Pjesma kao fragment i pjesma kao „beskonačna poema od mnoštva fragmenata“ (Novica Tadić). Svaki toliko različit, a bešavno se spaja s različitostima drugih.

Raditi na pjesmi kao da će zauvijek biti sama i više neće biti nikakve knjige da je zaštiti. *Više nikakve pješčane umjetnosti, ni pješčane knjige, ni majstora* (P. Celan), nikakve „beskonačne knjige“ Edmonda Jabès-a. Nikoga. Ničega.

Jedini okovi koji nude slobodu jesu okovi poezije.

Žaba, žena, Žabes. Žnam ža že žoglo žrugacije, žli žaš žvako ži že žviđa.